

Arrest

nr. 161 178 van 2 februari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 17 november 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 oktober 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en het opleggen van een inreisverbod van dezelfde datum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DE RUYCK, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 juni 2013 wordt de verzoekende partij aangehouden en op 21 juni 2013 opgesloten in de gevangenis te Brugge op verdenking van het plegen van inbreuken op de wetgeving inzake drugs. Volgens de verwerende partij wordt de verzoekende partij op 26 september 2013 in vrijheid gesteld en wordt er een bevel om het grondgebied te verlaten aan haar ter kennis gegeven.

Op 17 maart 2015 wordt aan de verzoekende partij opnieuw een bevel tot aanhouding ter kennis gegeven omwille van drughandel. Zij wordt diezelfde dag opgesloten in de gevangenis te Oudenaarde.

Op 20 oktober 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de volgende beslissing (bijlage 13), de eerste bestreden beslissing genoemd:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN,

De heer R.. L., geboren op (...)1975 onderdaan van Marokko wordt het bevel gegeven het grondgebied van België ONMIDDELIJK te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven

REDEN VAN DE BESLISSING

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7 van de wet van 15 december, eerste lid, 3° + art 74/14 §3° : wordt door de Staatsecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde, A. Publi, attaché, geacht de openbare orde te kunnen schaden: Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 20.10.2015 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Kortrijk tot een niet definitieve gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel 5 jaar behalve de voorhechtenis.”

Diezelfde dag neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de volgende beslissing zijnde de tweede bestreden beslissing:

*“Aan de heer
naam: B.
voornaam: L.
geboortedatum: (...)1975
geboorteplaats:
nationaliteit: Marokko*

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

*voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen*2), tenzij hij (zij)*

beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 20.10.2015 gaat gepaard met dit inreisverbod. / ~~Aan de betrokkene werd een beslissing tot verwijdering betekend op~~

~~REDEN VAN DE BESLISSING~~

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1 ° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 20.10.2015 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Kortrijk tot een niet definitief gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel 5 jaar behalve de voorhechtenis.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11, § 1, tweede lid:

- voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of
- een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 20.10.2015 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Kortrijk tot een niet definitief gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel 5 jaar behalve de voorhechtenis

Overwegende dat hij dienvolgens door zijn persoonlijk gedrag een ernstige aanslag heeft gepleegd op de openbare orde

Overwegende het winstgevende karakter van de misdadige activiteiten van betrokkene, bestaat er een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde;

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

Beide bestreden beslissing werden op 20 oktober 2015 aan de verzoekende partij ter kennis gegeven.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij voert in een eerste onderdeel van haar enig middel aan:

“schending van de formele motiveringsplicht

Overeenkomstig artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen dient de aangevochten beslissing formeel te worden gemotiveerd.

Dit impliceert, aldus art. 3 van dezelfde wet, dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet bovendien afdoende zijn.

Met andere woorden moeten de feitelijke en juridische redeneringen die aan de grondslag van de beslissing liggen, in de akte zelf kunnen worden vastgesteld.

De vereiste van een afdoende motivering betekent tevens dat men geen genoegen kan nemen met geen motivering.

schending van de materiële motiveringsplicht

Verweerster motiveert haar beslissing onvoldoende accuraat.

Er wordt in het uitwijzingsbevel ook helemaal niet degelijk gemotiveerd waarom dergelijk beslissing wordt genomen.

De beslissing bijlage 13 die verzoeker werd betekend op 20.10.2015 bestaat uit welgeteld 1 bladzijde. ”

2.2. Uit de bewoordingen van het onderdeel blijkt dat de grieven enkel gericht zijn tegen de eerste bestreden beslissing.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, namelijk artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet en naar het feit dat de verzoekende partij in het Rijk zich schuldig heeft gemaakt aan inbreuken op de drugswetgeving, waarvoor zij werd veroordeeld door de correctionele rechtbank te Kortrijk, weliswaar nog niet definitief, tot een definitieve gevangenisstraf van één jaar met uitstel behalve voor wat de ondergane voorlopige hechtenis betreft. Dit motief wordt door de verzoekende partij niet weerlegd. De eerste bestreden beslissing wijst erop dat zij geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren

gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164 171 en 27 juni 2007, nr. 172 821). Zoals de verwerende partij terecht opmerkt, is het gegeven dat de eerste bestreden beslissing één pagina bevat irrelevant.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (zie RvS 26 maart 2002, nr. 105 103). De formele motiveringsplicht werd niet geschonden.

Waar de verzoekende partij schijnt de schending van de materiële motiveringsplicht aan te voeren en stelt dat niet duidelijk is waarom het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen, kan verwezen worden naar hetgeen uiteengezet werd. Voorts licht de verzoekende partij niet toe op welke wijze de eerste bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht schendt. In elk geval vinden de motieven die stellen dat de verzoekende partij geacht kan worden de openbare orde te schaden gelet op de drugsinbreuken afdoende steun in het administratief dossier gelet op de aanhoudingen en de door de verzoekende partij ook toegegeven veroordeling. Het gegeven dat de verzoekende partij al zijn gevangenisstraf "uitzat", doet aan het voorgaande geen afbreuk.

2.3. In een tweede onderdeel dat gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, voert de verzoekende partij aan:

"De bestreden beslissing gaat i.c. gepaard met een inreisverbod van drie jaar "omdat betrokkene zich schuldig gemaakt heeft aan een inbreuk inzak drugs."

Er wordt direct gekozen werd voor de maximale termijn, omdat betrokkene niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven en de openbare orde te schaden.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken. Verzoeker zat zijn straf al uit in de gevangenis en daarom , is de bijkomende sanctie (het inreisverbod van maar liefst 3 jaar) te verregaand en volstrekt disproportioneel. De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

In casu, werd de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod. In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar omdat verzoeker werd veroordeeld.

Er wordt op geen enkele manier rekening gehouden met het feit dat verzoeker zijn straf al uit zat in de gevangenis.

schending van het proportionaliteitsbeginsel

Verzoeker is sinds 2010 in ons land. Met zijn "thuisland" heeft hij geen band meer, voor verzoeker is België nu zijn thuisland geworden.

De aangevochten beslissing is dan ook disproportioneel in de zin dat ze geen rekening lijkt te houden met de emotionele en affectieve relaties die verzoeker hier opbouwde. In zijn land van oorsprong heeft verzoeker dan ook niets of niemand waar hij naar terug zou kunnen.

Het betekenen van een uitwijzingsbevel is onredelijk en onzorgvuldig.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvSt. 17 januari 2007, nr. 166.860; RvSt. 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348).

Het weze duidelijk dat verweerster in casu incorrect/onwettig tot een beoordeling is gekomen en aldus kennelijk onredelijk tot haar besluit kwam. Minstens dat verweerster niet uitging van alle correcte feitelijke gegevens.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt tenslotte in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS

2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012).

De nietigverklaring en minstens schorsing van de bestreden beslissing dringt zich dan ook manifest op."

De verzoekende partij voert de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Uit de motivering van de tweede bestreden beslissing blijkt dat deze werd uitgereikt omdat de verzoekende partij inbreuken op de drugswetgeving pleegde en een ernstige aanslag op de openbare orde. Gelet op het winstgevend karakter van de misdadige activiteiten bestaat er een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde. De tweede bestreden beslissing wijst ook op het illegale verblijf van de verzoekende partij in het Rijk. Gelet op het gedrag van de verzoekende partij, het belang van de immigratiecontrole en de handhaving van de openbare orde acht de verwerende partij een inreisverbod van drie jaar proportioneel.

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier waaruit blijkt dat de verzoekende partij al werd aangehouden voor inbreuken op de drugswetgeving en drugshandel pleegde. Er kan niet ernstig voorgehouden worden dat dergelijke misdaad een ernstig misdrijf is en de openbare orde schendt. Ook het actueel karakter staat buiten kijf. De verwerende partij kan gevolgd worden waar het kennelijk redelijk is te oordelen dat gelet op de misdadige activiteiten van de verzoekende partij er een ernstig reëel en actueel risico bestaat voor een nieuwe schending van de openbare orde. Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat de verzoekende partij niet aan zijn eerste proefstuk toe is. De verzoekende partij betwist ook niet dat zij inbreuken pleegde op de drugswetgeving. Het gegeven dat de verzoekende partij de hoofdgevangenisstraf al zou ondergaan hebben door middel van diens voorlopige hechtenis doet aan het voorgaande geen afbreuk. De verwerende partij kon in alle redelijkheid de duur van het inreisverbod bepalen op drie jaar. In casu is er geenszins sprake van een quasi automatisch opleggen van een maximum termijn in de tweede bestreden beslissing.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de verwerende partij beschikt krachtens artikel 7 van de vreemdelingenwet. Een schending van materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Evenmin is het proportionaliteitsbeginsel geschonden nu de verwerende partij op kennelijk redelijke wijze in de tweede bestreden beslissing een belangenafweging heeft gemaakt tussen de belangen van de verzoekende partij en deze van het Rijk: gevaar voor nieuwe schending openbare orde en het belang van de immigratiecontrole gelet op het (lange) illegale verblijf van de verzoekende partij. Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Er dient te worden besloten dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

Evenmin kan enig onzorgvuldig element in de tweede bestreden beslissing worden vastgesteld. De verzoekende partij geeft theoretische beschouwingen over het zorgvuldigheidsbeginsel maar laat na aan te geven met welk dienstig stuk geen rekening werd gehouden. Het gegeven dat de effectieve gevangenisstraf is herleid tot de duur van de ondergane voorlopige hechtenis is in casu irrelevant.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN